

de strijdende arbeidersklasse, die de lieve Staat, waarmee deze parasitaire woordgoochelaars zo gek zijn, kapot slaat, de para-

sietenklasse van het Kapitaal ontloopt en de productiemiddelen brengt in het bezit en het beheer van zichzelf, dat is van de gemeenschap der arbeidende mensen.

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN VAN DE ARBEIDERS ZELF

"DE GOD DER WRAKE!"

Gelijktijdig bij het verschijnen van "Actuele Berichten" wordt van Katholieke zijde een vlugschrift onder de bevolking verspreid waarin verklaard wordt, waarom de mensheid zo moet lijden door het oorlogsgeweld. Van Christelijke zijde moet men natuurlijk een verklaring geven waarom de wereld onder "het alziend oog van God" deze beproevingen mee moeten maken. Vele lammeren van de kudde God's zullen niet zonder murmureren het knagend gevoel in hun buik, of het verlies van familieleden zo blymoedig aanvaardden als Job dat deed; krabbend met een scherf, gezeten op een mesthoop in het land Kanaan.

Om deze twijfel in een "goedertierend God" weg te nemen, wordt door een Bisschop "de God der Wrake" opgegraven uit één of ander stoffig deel van het Oude Testament. God tuchtigt ons, vertelt dit herderlijk schrijven, door de zonden die bedreven zijn door de mensheid. De bommen en granaten, vernieling van steden en velden, de miljoenen oorlogs-slachtoffers, het zijn de straffen die God ons toedient voor alles, wat wij de laatste jaren bedreven hebben. Beporling van het geboorte-aantal, de afschuwelijke mode van huisgezinnen met één of twee kinderen, de doktoren die aan dit alles hun hulp verlenen, allen gruwelen in God's oog, en het beste middel om ons te straffen was, steden met fosfor af te branden. Maar wacht, wij zijn nog niet klaar. Hoe kan er vrede heersen, als de diplomaten met hun maitresses naar de conferentie-tafel tijgen? En dan de vrouwen, die God betert 't, met een lange broek op straat lopen of op het

strand en in een cano zich half gekleed aan het publiek tonen.

Over kerels met rokken wordt niet gesproken....

En dan de homosexualiteit, die in de hoogste kringen bedreven wordt....

Neen, God kon dit niet toelaten en daarom slachten de mensen elkaar als beesten af.

Uit deze lieflijke argumenten heeft men het tegengif samengesteld, dat de twijfel uit moet roeien over het geloof in ons huidige maatschappelijk stelsel, dat ons regent met oorlogen. Lou dit vlugschriftje alleen bestemd zijn voor het Nederlandse volk? Het lijkt ons tenminste, dat het voor internationaal gebruik wel enige moeilijkheden zal opleveren. Als bijv. de geestelijkheid van Spanje, die vuile zaak maakte met Franco, of de geestelijkheid in Italië met haar geflirt met Mussolini, zich opeens schoon trachtte te wassen en bij de bevolking dezer landen op de proppen kwam met dit doorzichtige trucje? Er zouden wel moeilijkheden kunnen ontstaan. En de Patriarch van Moscou? We zien hem al staan in het Kremlin, omgeven door een stoet van geestelijken en aan Stalin het vlugschrift overhandigend, met de woorden: "Uw meesters Marx en Engels, wier leerling Gij beweert te zijn, hebben ook nog gezegd: 'Godsdienst is opium voor het volk'. Daarom zijn Uw steden door Hitler en zijn trawanten met de grond gelijk gemaakt en miljoenen arbeiders en boeren ter helle gevaren."

Op 15 April verscheen: "SPARTACUS", het maandschrift voor de Revolutionnaire Socialistische Arbeidersbeweging.

De inhoud: 13 April 1942, een herdenkingsartikel.

Beschouwingen over de situatie: I. Kapitaal en winst.

II. De arbeidersklasse en de perspectieven van haar strijd.

Over democratie.

De kosten van dit maandschrift bedragen ten minste fl. 0,25.

SPARTACUS

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".
PROLETARIËRS ALLEER LANDEN, VERENIGT U!

ACTUELE
BERICHTEN

28 April 1945.

POLITIEK ALMOEVERLICHT

In de laatste tijd verschenen herhaaldelijk berichten van geallieerde oorlogverslaggevers omtrent de toestanden in de Duitse concentratiekampen. Uittreksels van deze berichten konden wij in de

in Nederland verschijnende illegale pers lezen. Wij zien ervan af, in onze organen eveneens uitvoerige beschrijvingen ervan te geven en wijzen onze lezers op datgene, wat in de pers en literatuur van de revolutionaire arbeidersbeweging sinds het jaar 1933 omtrent concentratiekampen en dergelijke instellingen van het fascisme medegedeeld werd. In vroegere jaren hebben vele mensen, die vandaag met ontstentenis van de gruwelijke mishandelingen en moorden in Duitse concentratiekampen kennis namen, weinig of geen geloof geschonken aan de rapporten van de revolutionaire arbeiderspers en zelfs aan de berichten van anti-fascistische vluchtelingen. Men stelde zichzelf al te vaak gerust met de gedachte dat veel overdreven was, wat over Buchenwald, Dachau, Oranienburg, Hamburg en vele andere moordholten van het Duitse Rijk gezegd werd. Men kon of wilde niet geloven, dat mensen in staat waren jaar in jaar uit, dergelijke beestachtigheden te begaan.

De officiële instanties hebben hun uiterste best gedaan, de openbare mening af te leiden en te kalmeren. Onvergetelijk is de circulaire van den vroegere minister van justitie Goseling, waardoor de toelating van Duitse anti-fascistische vluchtelingen en zelfs algemeen van slachtoffers van het fascisme in Nederland, in principe verboden werd. Uitzonderingen mochten slechts gemaakt worden in gevallen van direct levensgevaar. Maar de minister beweerde met klem in zijn circulaire, dat: opsluiting in een concentratiekamp geen levensgevaar betekende. De minister wist officieel niets ervan, dat reeds toen tienduizenden in Duitse concentratiekampen op onvoorstelbare manier vermoord waren. Officieel wist de minister niets ervan. Maar de ironie van het noodlot bracht met zich mee, dat juist deze minister Goseling zich persoonlijk op de hoogte kon stellen van het ongevaarlijke van het loven in een Duits concentratiekamp. Hij is tijdens zijn onvrjwillige aanwezigheid in een dergelijk kamp overleden.

Veel en vreselijke ellende is in de laatste jaren over de wereld heen gegaan. De Nederlandse bevolking en alle andere volkeren van Europa hebben aan den live ondervonden, wat fascistische onderdrukking en wreedheid betekenen. De herinnering aan vroegere gebeurtenissen verbleekt bij dergelijke ondervindingen.

In het najaar van 1938 stonden duizenden mensen aan de Nederlandse grenzen, vluchtelingen uit Duitsland, uit Oostenrijk, uit Tsecho-Slowakije. In hun wanhoop wierpen mensen zich voor de locomotieven, omdat men hen niet wilde toelaten. Zij verkeerden volgens minister Goseling niet in levensgevaar, als zij in Duitsland bleven. Dergelijke arriveerden schepen in Rotterdam, Hoek van Holland en Vlissingen met groepen van vluchtelingen, die ook in Engeland vergesofs gepoogd hadden, een tijdelijk asyl te vinden. Stoomboten zwierven met duizenden passagiers over de wereldzeeën en trachtten vergeefs, hun levende lading kwijt te raken.

Maar in het jaar 1936 waren - ondanks alle tegenpropaganda - honderdduizenden uit alle landen der aarde naar de Olympiade in Berlijn getrokken, om zich onder de dekking van een zgn. sportfeest door de Nazi-propaganda te laten holligen en deze propaganda met hun contanten te helpen bekostigen.

Enkele jaren vóór de oorlog vergaderde in Berlijn de internationale vereniging voor de hervorming van het gevangeniswezen. De meest vooraanstaande geleerden en practici uit de internationale juristenwereld maakten deel uit van deze vergadering en luisterden aandachtig naar het, een fascistische verkrachters van het recht en beulen omtrent "het hoge peil van het Duitse gevangeniswezen" wisten te berichten. Deze internationale kampioenen van het recht lieten zich door de vertegenwoordigers van het fascistische bloedregime plochtig begroeten en tracteren.

Het is soms goed, zich deze gebeurtenissen te herinneren. En het is doelmattig, ook niet te vergeten, dat het concentratiekamp voor Joden in Westerbork geenszins pas tijdens de Duitse bezetting, maar of bevol van de Nederlandse regering en op

"CONCENTRATIEKAMP BETEKENT GEEN LEVENSGEVAAR."

kosten van het Joodse vluchtelingencomité opgericht werd.

Wij hebben ons deze, nu reeds enkele jaren terugliggende gebeurtenissen juist in deze dagen herinnerd, waarin de burgerlijke, reformistische en stalinistische pers haar verslagen over de toestanden in de Duitse concentratiekampen publiceert. En het komt ons zo voor, dat de verontwaardiging van de pers- en radiocommentaren niet helemaal echt is. Ze smaakt al te zeer naar propaganda, naar de propaganda, waardoor men de chauvinistische instincten wil aanwakkeren. "Het hele Duitse volk is schuldig". Zorgvuldig wordt in alle berichten verzwezen, dat de overgrote meerderheid van de gemartelden en vermoorden in Duitse concentratiekampen en tuchthuizen, ... Duitsers zijn. Voorzichtig geschat zijn er 5 miljoen, volgens andere berekeningen meer dan 9 miljoen Duitse arbeiders en intellectuelen in concentratiekampen opgesloten. Maar hierover vinden we geen woord in die pers, die zogenaamd de taak op zich aanneemt, de leugenpropaganda van de Fascisten door het vrije woord en betrouwbare berichten tegen te werken. In geen enkel orgaan durft men ook maar aan te duiden, dat geen volk er aarde en vooral geen arbeidersklasse der aarde zoveel slachtoffers in de strijd tegen het fascisme te betreuren heeft als het Duitse volk en de Duitse arbeidersklasse.

Wij weten heel goed, dat deze beweringen niet graag worden gehoord, en wij weten zelfs, dat zij niet helemaal ongevaarlijk zijn. En desondanks zullen wij ze steeds herhalen, teneinde de ergste volksvergiftiging, de chauvinistische leugens, te bestrijden. Een slecht geweten leidt tot hysterische uitbarstingen van woede. Op dit gebied spant het blad van de Nederlandse stalinisten de kroon, zonder twiifel. Reeds nu heeft de zgn. "Waarheid" vertegenwoordigers van het proletarische internationalisme in Nederland als "fascisten-vrienden" en "collaborateurs" aan en eist hun liquidering. Zij haalt de enige consequente tegenstanders van de imperialistische oorlog aan onder de als scheldnaam bedoelde titel

DE KAPITALISTISCHE PRODUCTIEWIJZE HEEFT TOT VOORWAARDE HET BESTAAN VAN HET PROLETARIAAT, ZIJ SCHIEP HET PROLETARIAAT ALS KLASSE. EN DAARMEE SCHIEP ZIJ NIET SLECHTS DE VOORWAARDE VOOR HAAR LEVEN, MAAR OOK DIE VOOR HAAR ONDERGANG.

"tr tzkisten". En zij schamen zich niet hierover, zomin zij zich destijds geschaamd hebben onze in April 1942 door de Duitsers gefusilleerde kameraden als "Jazi-agenten" te belasteren.

Op de opmarswegen van de geallieerde legers zien de soldaten uit alle geallieerde landen in de hel van de fascistische barbaarsheid. Verbijsterd staat de wereld van het korte geheugen voor dergelijke be stachtigheden. En de soldaten uit Rusland, uit Engeland, uit Amerika en uit alle andere landen zijn op dit moment meer nog dan ooit ervan overtuigd, dat zij de strijders voor vrijheid en democratie zijn. Zij openen de poorten van de concentratiekampen voor miljoenen vertrapte mannen, vrouwen en kinderen of tenminste voor diegenen, die nog in leven zijn. En morgen trekken zij verder en zij komen misschien in een klein stad of een dorp een vrouw tegen, die al jaren in een Duitse concentratiekamp "geleefd" heeft. Maar zij mogen deze vrouw krachtens hun opperbevel niet de hand toesteken, ze mogen geen vriendelijk woord tegen haar zeggen, want ook zij behoort bij het "schuldige Duitse volk". En misschien op dezelfde dag, waarop de man van deze vrouw door S.A.-misdadigers opgejaagd, mishandeld en in een concentratiekamp overgebracht werd, heeft de Britse of Amerikaanse officier, die zonder groot langzame deze vrouw heugant en zijn soldaten ieder vriendelijk woord of hulpverlening verbiedt, in het Olympische stadion van Berlijn de phrases toegejuicht, waarmee Hitler de Olympische spelen van 1936 heeft geopend.

Mensen behoren niet in concentratiekampen te zitten. Mensen behoren helemaal niet in kampen, kazernes of uniformen. Aan de mensen behoort deze aarde, als ze maar willen. En misschien willen de Amerikaanse en Britse soldaten over weinige jaren zich herinneren, dat zij eens concentratiekampen geopend hebben, en dat het vooral hun Duitse klassegenoten waren, die zij daar gevonden hebben. Zullen zij zich herinneren, vóórdat het weer eens te laat is? Concentratiekampen zijn levensgevaarlijk, voor allen en in alle landen.

DE LAATSTE APPEL

Voor de tweede maal in de geschiedenis van de laatste 5 jaar, staan wij aan de vooravond van grote gebeurtenissen. Weer zullen in de maatschappelijke verhoudingen grote verschuivingen plaatsvinden. Tot nog toe geschieden deze verschuivingen binnen het raam van het kapitalistische machtsmonopolisme. We denken hierbij aan de toestand van de Duitse bezetting van Nederland in 1940. Onder het motto van nationalisme en socialisme, van bloedverbondenheid, vreugde en arbeid, werden de oude bonzen en goed-betaalde staatsfunctionarissen vervangen. De Verwalters, S.D.-ers, Gestapo-agenten, N.S.B.-ers en hoe het tuig ook mag heten, begonnen zonder de Calvinistische glimlach, maar op de moderne, bruto wijze, die het Nazi-dom typeert, de Nederlandse arbeidersklasse uit te plunderen en te knechten. De Nederlandse arbeiders markten nu pas de verschillen tussen de wijze van knechten en uitzuigen van het Nederland van vóór 1940, met zijn vijf maal honderd-duizend werklozen, waar het vergif van werkverschaffing en werklozenstatuus een zeer langzame uitwerking had, en de ongebreidelde terreur der Nazi-ban-disten, die de Nederlandse arbeidersklasse niet over het verloop van lange jaren - maar binnen enkele maanden op de knieën wilde hebben. Vele machtspotentaten van de Oranje-bourgeoisie moesten het veld ruimen voor deze a-sociale elementen... en werden kwaad om het verlies van hun machtspositie. Anderen, waaronder het ambtenaren-apparaat, zongen het lied op de oude wijs en er was niemand die er schade bij had. Alleen de Nederlandse arbeidersklasse bloedde uit duizend wonden! Thans, we schrijven voorjaar 1945, stort het Nazi-apparaat der Duitse bourgeoisie ineen. Nieuwe formaties der onderdrukking staan gereed. S.D., Verwalters, Grüns, etc.; zij zullen verdwijnen. Zij blijken vervangen te worden door de organen der democratie, die zullen dienen als golfbrekers in dienst van het monopoliekapitalisme. En velen mannen, steunende op hun werk in de illegaliteit of uit traditie van oude machtsverhoudingen van vóór 1940, rechte hebben tot bezetting van één of meer functies bij

de komende paleisrevolutie van Moedertje Staat.

Geheime vergaderingen, gekonkel, gekoop, dingen naar de plaats vanwaar de beste posities ingenomen kunnen worden zijn de dagelijkse bezigheden van die lieden, die wij kenmerken als Strebers.

En dit nieuwe bonzendom ontwikkelt zich ook thans in de schoot der arbeidersklasse, zonder dat deze naar haar mening gevraagd wordt.

Dit alles onder de naam van DEMOCRATIE!

Persorganen, typografische bedrijven, gekocht en betaald van de wettelijke penningen der arbeidersklasse, zijn reeds voorzien van nieuwe directies, die niets gemeen hebben met de arbeidersklasse, noch enige vakbekwaamheid bezitten. Enkele mannen geladen werden uitvoerige rapporten verzonden naar de Nederlandse regering in Londen, beschreven door een vertegenwoordiger uit de hofelijke van onze voorvorige regering. Daarin werd uitdrukkelijk vermeld, dat het driemanschap der Nederlandse Unie niets te maken had met de anti-fascistische revolutie der Nazi's. Naast het feit, dat men een regeringsrapport moet schrijven ter verdediging van zijn onschuld, vergat de schryver te melden, dat het corporatieve stelsel, of anderszins het Mussolini-fascisme, één der doelstellingen was van de Nederlandse Unie in zijn gloriejaren. Nu is één der mannen van dit illustere gezelschap der Nederlandse Unie minister geworden. Zo vecht elke groep voor zijn standje, maar over een strijd ter verbetering van de positie der arbeidersklasse geen woord. Wij horen noch op hun vergaderingen, noch in hun pers of gesproken woord, de praktijken hekelen der bezittende klasse, die hier werkt vast te funderen op de nijverheid der arbeidende klasse.

Kameraden, we staan aan de vooravond van grote gebeurtenissen. Zal na de terreur en executie-pelotons, na de jaren van malaise en crisis met dertien en veertien gulden stou, na de oorlog en verwoesting, die thans ons land als postilienties toisteren, een nieuw paradijsdom zich vastzuigen op nijvere handen? De historie kent geen adempauze....! Het laatste appel weerklinkt. Het woord is aan jullie!

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN VAN DE ARBEIDERS ZELF.

PARTICULIER INITIATIEF...

"Thans fl. 4.50." Triomphantelijk staat het bordje met het opschrift naast het kleine bloemkooltje bij onzen groenteboer. Een dag geleden kostte het kooltje fl. 8.--. Rhabarber, sla, spinazie, andijvie, asperges, etc., kostelijk voedsel, dat we al lang vergeten waren, ligt achter de etalages der groentewinkels. De inhalige Duitsers kunnen niet meer exporteren. Vijf jaar lang hebben zij de schuld gehad. Nu zijn de winkels weer vol. Hoera, dachten wij, toen de Veluwe en de Afsluitdijk bezet werden door de geallieerden. De export is nu onmogelijk, nu kunnen we ons eens tegoed doen aan de vitaminen, die wij zo dringend nodig hebben, en die verbouwd worden in de weelderige tuinderijen van het Westland. Maar we hebben weer pech! De aanvoer is vrij. De handel in warmtegevoeligheden is geheel overgelaten aan het particulier initiatief. Vraag en aanbod beheersen de markt. De tuinder en groenteboer zijn officiële zwart-handelaren geworden. Nu verdienen ze meer dan ze ooit durfden dromen, toen ze niet officieel zwart-handelden.

Particulier initiatief noemt men dat!

Er zijn meer mooie namen uitgevonden voor roof op grote schaal. We denken aan de woorden: "In beslag nemen", "voederen", "devaluatie", "inflatie", "deflatie". Maar met dat al verschijnt op de tafel van den arbeider, naast zijn éne aardappel per dag, geen bordvol met vitaminerijke groente. Ingenieur Louwes, secretaris-generaal van het departement voor de voedselvoorziening in oorlogstijd heeft besloten, dat de aanvoer en de handel van de groenten aan het particulier initiatief

overgelaten moeten worden. Dan zorgt men wel, dat er groenten op de markt aangevoerd worden. En wie zal dit betalen, zoete lieve Gerritje...? We moeten het wel hebben van ingenieurs!

De officiële motivering is de volgende: "De aanvoer uit het Westland was niet officieel te regelen. Het aankoop-bureau elders zat verleden jaar al met de handen in het haar. Nu het transportwezen kapot is, zien we geen kans groenten van het Westland naar Amsterdam te krijgen. Dus laten we de groente-aanvoer en handel aan het particulier initiatief over. "Dan zorgt men wel, dat er groenten aan de markt komen.

Wie nu denkt, dat, door de norm van vraag en aanbod, de prijzen straks zullen dalen, heeft dat mis. De kas-groenten zijn haast op. De groenten van de koude grond zullen, ondanks het zonnige weer, nog wel enige weken op zich laten wachten. Dat noemt men de komkommer-tijd....! En het particulier initiatief doet de rest wel. Nu er de arbeider geen groenten ondanks de overvloed en het feit, dat de etalages er zo aantrekkelijk uitzien. Liever gooit men de groenten, bij gebrek aan koopkracht weg, dan dat men ze tegen redelijke prijs aan de hongerende arbeiders verstrekt.

Dat noemt men prijzen-politiek. Weer zo'n mooi woord!

Straks, in de komkommer-tijd en ondanks het feit, dat de Duitsers ons nu niet leegsten, is groenten voor de arbeiders helemaal "taboe". Want het particulier initiatief (lees: kapitalisme) beheerst ook de levensmiddelenpositie.

KAMERADEN!!
Er moet geld komen voor
het
PERSFONDS

Maandschrift "SPARTACUS"
verschijnt
de 15e van iedere maand.

GIJ MOET STEEDS ZO HANDELEN EN SPREKEN, DAT HET KLASSEBENUSTZIJN
DER ARBEIDERS ERDOOR WORDT OPGEWerkt EN VERSTERKT.

SPARTACUS

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".

1 mei-Nummer. ALTIJDIGE
BERICHTEN

De tweede wereldoorlog, in Europa, is geëindigd.

het Duitse en het Italiaanse fascisme zijn ineens estort. En de balans van deze ineenstorting is een verwoest Europa. Millioenen mensen liggen begraven onder de puinhopen, die eens steden en dorpen waren. Niemand kan het getal der mensen schatten, die hun leven moesten laten, en niemand kan het leed afmeten, dat honderden miljoenen in alle landen der aarde werd aangedaan.

Wij kunnen nog nauwelijks beseffen, dat de massamoord ten einde is, dat de commanderende leiders van het fascistische imperialisme gevallen zijn. Nog minder kunnen we te rypen, waarom dit alles geschied is, wat ram bijna zes jaar lang mensen elkaar op de geraffineerdste wijze hebben uitgerooid, we rom niet slechts de woon- en werkplaatsen der mensen in vuur en rook moesten opgaan, doch ook de akkers, de bosem, waaruit alle leven spruit, verbrand of overstroemd werden, zodat ze geen vrucht meer dragen kan voor de hongerende mensen. Waarem dit alles? Waarem deze waansin?

Op de eerste Mei 1941 verscheen in Nederland, in de Duitse en Hollandse taal, het Mei-manifest der revolutionnaire socialisten, de Mei-oproep van "Spartacus". Het was de stem in de woestijn.

Rondom ransde de oorlogsfurie, rondom folterde en moordde het Duitse fascisme in alle landen van dit continent. Rondom sloeg een golf van gloeiende haat over de gehele aarde, haat tegen het fascisme, haat tegen zijn beulen. Millioenen vielen als offer.

En op deze eerste Mei 1941, riep "Spartacus" in de Duitse en Hollandse taal op tot de oorlog tegen de imperialistische oorlog, tot vrede tussen de arbeiders, tot het neerwerpen van de kapitaalsdictatuur, tot opbouw van het Socialisme. Zijn stem was nog zwak. Maar zij werd toch gehoord. Zij werd gehoord, niet slechts door hen, die zich niet hadden laten verblinden door de schijn, door het chauvinisme, niet slechts door hen, die trouw gebleven waren aan de idealen der internationale arbeidersbeweging. Deze stem in de woestijn werd ook gehoord door de fascistische beulen.

En deze eersten en toen nog anigon, die op de eerste Meidag van 1941 hun revolutionnaire plicht verbulden, werden op

13 April 1942 doodgeschoten.

Op de eerste Mei 1945 wenit "Spartacus" zich tot alle arbeiders, met de oproep, zich hun verantwoordelijkheid voor de geschiedenis bewust te worden.

Zal na dit einde met verschrikking een verschrikking zonder einde komen?

Zal opnieuw alle menselijke scheppingskracht, alle menselijke genie, alle menselijke uitvinding, de voorbereiding en de voortzetting van de oorlog dienen?

Zal een wederopbouw plaatsvinden onder de macht en naar de wil van de kapitalistische heren dezer aarde, om deze aarde, die ruimte biedt voor allen, opnieuw te verscheuren?

Of zullen eindelijk de rijkdommen dezer wereld werkelijk de menselijke welvaart dienen, en niet de ondergang, niet de onderwerping van de overweldigende meerderheid onder het commando der uitbuiting?

Groot is de verantwoordelijkheid der arbeidersklasse. Want het gaat niet alleen om het proletariaat. Het gaat om alle mensen, die arbeiden en lijden. Het gaat om de mensen, welke taal zij ook spreken, en welke kleur ook hun huid heeft. Het gaat om de gehele samenleving.

Wij leerden in de jaren van 1918 tot 1939 waarheen het voert, wanneer arbeiders tegen arbeiders worden opgeschit. Wij hebben geleerd, tot welke consequenties het moet voeren, wanneer de kapitaalsmacht in de angst gedreven, haar "democratisch" masker laat vallen. Wij hebben geleerd.

Op de eerste Mei van 1945 roepen wij de arbeidersklasse op, op de puinhopen van een vernielde wereld te strijden voor de democratische toekomst van de Arbeid. Overal, in de fabrieken en arbeidskampen, in de militaire en half-militaire eenheden, overal, waar arbeidende mensen bijeen zijn, moeten zij zich aansluiten voor het ene grote doel:

Alle macht aan de
Arbeid!

Alle macht aan de arbeid, dat betekent, de wederopbouw van deze vernielde aarde voor de mensen, niet voor het ka-